

премошћење

Гај Валерије Кајул

ЧАК И НА ПРАЗНОМ, НЕМОМ ПАПИРУ

Пријатељи, прихватите ме каква јесам;
Питај ме ако ме знаш,
шта носим у себи, Толико искрена
хиљаду пута остајем сама
са руком на грудима.
Толико питања и има за мртве
Док ово време лежи нејасно
А мени се мало љубави даје
Празноверје и господство и
Од свих беда, ватра унутарња.
Која тело греје
Мудра Сапфо, музо учена
Са једним даном многих
Небеса мајке рођених.

A male voluisti, непознато место,
Гласу самртни моје девојке;
Колико Венера светлих и Купидона
Вреде ако ти останеш сам

Опевавши у тузи гласе јамбове
Тузимо као песник прави
Писане дрхтавом руком без времена
Рана
Непроспаване ноћи на постељи
И како тужим девојку види, песме
је води по дану.
Сада весела и све, пуна воље
Која Италима светим опеваш
Врле мужеве.
Док планине и брда кроз саме
Птице ослушкујеш
Понекад као Амонтута а некад
Као Голгос.
Прихватам твоје право лице које
показујеш,
и камен и огањ, ако су спевани
у болу, опстају, чак и на
празном, немом папиру

Из збирке Catulle Poesies, Paris 1984.

ГАЈ ВАЛЕРИЈЕ КАТУЛ (Gaius Valerius Catullus) је рођен у Верони 84. године старе ере. Студирао је реторику у Риму и живео животом бонвивана. Дружио се са песницима оног доба и познавао је Катона, Цицерона и Цезара. Умро је 54. године пре нове ере.

Његова велика љубав којој је посветио више песама, и коју у поезији назива Лезбија, била је матрона Клодија, супруга једног од римских конзула. Тако се поезија Катупла доживљава као својеврсна врста љубавних песама надахнутих и надом и тугом према вољеној особи. Песме су једноставно назване Carmina Catulli (Катулове песме).

Превели с латинског и белеику сачинили ТАЊА ПАЈИЋ и САША ВЕСОВИЋ